

[Ellen Poulsen.]

statsinstitution, vil det medføre meget store udgifter, og det havde været rigtigere, om man allerede på nuværende tidspunkt havde kunnet give folketinget nogle oplysninger om, hvilke udgifter man regnede med.

Mit parti er velvilligt indstillet overfor tanken om et tilsynsråd; det må være en absolut betingelse. Men vi mener ikke, at vi kan tage stilling til en yderligere forøgelse af udgifterne netop i dag, da befolkningen afventer nye store økonomiske byrder, hvilket også alle herinde må være stærkt optaget af. Jeg må derfor, ligesom jeg gjorde det med hensyn til svangerskabslovsforslaget, mene, at man burde have taget de økonomiske forhold med i betragtning, før man fremsatte dette lovforslag.

Erna Sørensen: Jeg tror, at de fleste af os altid har fulgt mødrehjælpsinstitutionernes arbejde med stor interesse. Dette arbejde er gennem årene blevet bygget op på privat initiativ og har vist sig at være en tiltrængt ordening af de store sociale problemer, vi har haft at kæmpe med.

Det foreliggende forslag til lov om ændringer i lov om mødrehjælpsinstitutioner er i det store og hele fremkaldt af de ændringer, som vi ønsker foretaget i svangerskabsloven, og jeg skal derfor prøve at fatte mig i korthed og henvise til de bemærkninger, jeg tidligere har gjort under svangerskabslovens behandling her for et øjeblik siden.

I og for sig lovfæster man kun det, som man gennem længere tid har praktiseret, at man henviser undersøgelsen og afgørelsen af betingelserne for afbrydelse af svangerskab til behandling i mødrehjælpsinstitutionerne. Det er sket i meget stor udstrækning gennem de senere år, idet det er hovedreglen, at ingen læge indstiller til svangerskabsafbrydelse, selvom han føler sig overbevist om, at det er det rigtige, uden at vedkommende kvindes sag er blevet behandlet i mødrehjælpsinstitutionen. Vi ser også, at hovedreglen er, at man følger mødrehjælpsinstitutionernes indstilling; det er kun meget, meget få procent af indstillingerne, der bliver afslået. Man er altså allerede i gang med et stort arbejde på dette felt, som nu udvides yderligere i anledning af, at vi får en ny svangerskabslov.

Stort set kan jeg tiltræde de bestemmelser, som knytter sig til svangerskabsloven — her tænker jeg fortrinsvis på ændringerne til §§ 1 og 2 — og jeg vil også med hensyn til den nye § 6 A tilføje, at jeg finder, det er en god ordning, hvad jeg også har motiveret tidligere, at man for at skaffe ensartede afgørelser landet over må have et bestemt sted, hvor disse sager behandles, og hvad er da mere naturligt end at lægge behandlingen i de institutioner, som hidtil har arbejdet med dem, og hvor man har et personale, som er kyndigt i de undersøgelser, der skal foretages, og som sædvanligvis har både en almindelig læge og en psykiater knyttet til virksomheden? Derfor er jeg enig i, at man støtter dette ved at oprette samråd, hvor sagerne afgøres. At man sikrer sig en enstemmig afgørelse, er naturligt, og at man i tvivlstilfælde har et andet sted at kunne prøve sagerne, altså det foreslåede centralnævn, er efter min mening også ganske rimeligt. Det vil selvfølgelig koste yderligere penge, flere, end vi hidtil har ofret på denne side af sagen, men motiveringen for at gøre det er jo så klar og tydelig: vi kan ikke vedblivende have de forhold, vi har nu, med ca. 20 000 aborter om året, hvoraf en meget væsentlig del er illegale. Vi må have ordnede forhold, og vi må navnlig styrke institutionerne, så de kan igangsætte hjælpeforanstaltninger og iøvrigt udføre et oplysningsarbejde med henblik på at få forholdene ændret. Selvfølgelig er det økonomisk set ikke den bedste tid at begynde at ændre i lovens bestemmelser, og jeg vil da også gerne have lov at tage et vist forbehold; vi må, når vi kommer til behandlingen af de enkelte paragraffer i det udvalg, der bliver nedsat, virkelig gå til bunds i, hvad alt dette kommer til at koste, og om det er tilrådeligt at gå med til så yderliggående bestemmelser på nærværende tidspunkt. Men jeg kan da i hvert fald se, at afgørelserne må samles på eet sted, og at det naturligste er, at det sker i mødrehjælpsinstitutionerne.

Det tilsynsråd, der foreslås oprettet, er en god foranstaltning. Mødrehjælpen er efter min mening anerkendt i befolkningen, og netop dette; at så mange som muligt, private eller foreninger, som har interesse på dette område, bliver repræsenteret i dette tilsynsråd, vil formentlig også med-